

1

Op een plek waar twee paden elkaar kruisen, hield de voerman zijn paard plotseling in.

‘Hier stap je af,’ zei hij.

Het schemerde al en de mist kwam opzetten in een merkwaardig leeg landschap. Behalve een paar lage graspollen kon ik niets anders ontwaren dan een oeroude stenen wegwijzer met een opschrift dat half verborgen zat onder een deken van mos. Mijn hele lichaam deed pijn van vermoeidheid. ‘Maar dit is zelfs geen gehucht!’ protesteerde ik. ‘Dit... dit is midden in het niets!’

‘Dit is zo ver naar het westen als je geld je kan brengen,’ zei de man botweg. ‘Dat was toch de afspraak? Het is al laat. Ik blijf liever niet in deze streek hangen na het vallen van de avond.’

Ik bleef verstijfd zitten. Hij zou me toch niet echt achterlaten op deze godverlaten plek?

‘Je kunt ook met mij meegaan.’ De toon van zijn stem was veranderd. ‘Ik heb een huis, avondeten, een gerieflijk bed. Voor een knap klein ding zoals jij bestaan er andere manieren om te betalen.’ Wellustig legde hij zijn hand op mijn schouder, waardoor ik met bonzend hart achteruitdeinsde. Ik klauterde van de kar af en griste mijn tas en schrijfkist uit de laadbak voordat de kerel kon weggijden en hij me zonder iets zou achterlaten.

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij, terwijl hij me van top tot teen opnam alsof ik een lekker stuk vlees was.

‘Heel zeker,’ antwoordde ik bibberig, geschokt dat ik te zeer verdiept was geweest in mijn zorgen om die blik in zijn ogen eerder

op te merken, toen er nog andere passagiers op de wagen zaten. ‘Wat is dit voor plek? Ligt er een gehucht in de buurt?’

‘Als je het zo kunt noemen.’ Hij knikte met zijn hoofd ongeveer in dezelfde richting als de wegwijzer. ‘Ik weet niet of je daar onderdak zult vinden. Ze hebben hier de gewoonte om ’s nachts achter gesloten deuren bij elkaar te kruipen, en niet voor niets. Ik heb het niet over troepen gewapende Normandiërs, begrijp je, maar... iets anders. Je kunt veel beter met mij meegaan. Ik zal wel voor je zorgen.’

Ik slingerde mijn tas over mijn schouder. Op het puntje van mijn tong lag het antwoord dat hij verdiende: *zo wanhopig ben ik niet*, maar ik was niet dapper genoeg om dat te zeggen. Bovendien, met de paar koperstukken die ik nog over had en de uiterst reële mogelijkheid dat mijn achtervolgers me op de hielen zaten, zou ik me binnenkort misschien wel moeten verlagen tot het aannemen van dit soort aanbiedingen omdat ik anders zou verhongeren.

Ik bukte me om de verweerde stenen wegwijzer te onderzoeken en hield ondertussen de voerman angstvallig in de gaten. Hij zou me toch niet aanvallen? Op deze eenzame plaats zou niemand het horen als ik schreeuwde. Op de steen stond de inscriptie WHISTLING TOR te lezen. Een vreemde naam. Terwijl ik de met mos begroeide letters stond te ontcijferen, reed de man weg zonder verder iets te zeggen. Het geklepper van paardenhoeven en het gekraak van wielen verdwenen in het niets. Ik haalde diep adem en zei tegen mezelf dat ik sterk moest zijn. Als er een wegwijzer was, moest er een gehucht bestaan waar ik onderdak kon vinden.

Ik begon over het mistige pad in de richting van Whistling Tor te lopen. Ik had gehoopt het gehucht snel te bereiken, maar het pad ging maar door en na een tijdje begon het omhoog te lopen. Terwijl ik heuvelopwaarts liep, kon ik door de mist heen zien dat ik me in een bos bevond dat steeds dichter werd, her en der doemden donkere eiken- en beukenstammen op boven een chaotische deken van kreupelhout en doornstruiken. Mijn sjaal bleef steeds ergens achter haken. Met mijn vrije hand rukte ik hem los terwijl ik met mijn andere hand mijn schrijfkist stevig vasthield. Ik struikelde. Er lagen vreemde stenen op het pad, bleke dingen met scherpe randen die expres neergelegd leken om onoplettende reizigers te laten vallen.

Het laatste licht verdween. Hier onder de bomen zorgden de schaduw en de mist ervoor dat ik alleen maar voorzichtig vooruit kon schuifelen. Als ik maar niet zo moe was. Ik was bij het eerste ochtendlicht opgestaan, na een ongemakkelijke nacht in de armzalige beschutting van een stenen muur. Nadat ik de hele morgen had gelopen, leek de voerman een godsgeschenk.

Voetstappen achter me. Wat nu? Me verstoppen in de schaduw van de bomen tot die persoon voorbij was? Nee. Ik had mezelf een belofte gedaan toen ik wegvluchtte uit Market Cross, en daar moest ik me aan houden. *Ik zal dapper zijn.* Ik stopte en draaide me om.

Een lange man doemde op uit de mist, hij liep fier recht op en stapte stevig door. Ik had nog maar net zijn indrukwekkende uitmonstering bewonderd – een mantel die schitterend rood was geverfd en een ketting om zijn nek die van echt goud leek te zijn – toen een tweede man achter hem aan kwam. Een gevoel van opluchting overviel me. Deze man, kleiner en tengerder dan de eerste, was gekleed in het bruine habijt en de sandalen van een broeder uit een klooster. Ze stopten vier stappen bij me vandaan en keken nogal verrast. De dieper wordende schemering en de opkomende mist kleurden hun gezichten spookachtig bleek, en de monnik was zo mager dat hij bijna een skelet leek, maar zijn glimlach was vriendelijk.

‘Nee maar,’ merkte hij op. ‘De mist heeft een lieflijke dame uit een oeroud sprookje tevoorschijn getoverd, mijn vriend. We moeten ons zo netjes mogelijk gedragen, anders ben ik bang dat ze een akelige betovering over ons zal uitspreken.’

De man met de rode mantel maakte een elegante buiging. ‘Mijn vriend maakt graag flauwe grapjes,’ zei hij. Hij lachte niet – zijn gezicht was heel zwaarmoedig, met dunne lippen en diepliggende ogen – maar zijn manieren waren hoffelijk. ‘We komen weinig reizigers tegen op dit pad. Bent u onderweg naar het dorpje?’

‘Whistling Tor? Ja. Ik hoop daar een onderkomen voor de nacht te vinden.’

Ze keken elkaar even aan.

‘Je kunt gemakkelijk verdwalen als de mist opkomt,’ zei de monnik. ‘Het dorpje ligt min of meer op onze route. Als u ons toestaat,

lopen we samen met u op en zorgen ervoor dat u daar veilig aankomt.’

‘Dank u. Mijn naam is Caitrin, dochter van Berach.’

‘Rioghan,’ zei de lange man in de rode mantel. ‘Mijn kameraad is Eichri. Laat me die kist voor u dragen.’

‘Nee!’ Niemand kreeg mijn schrijfmateriaal in handen. ‘Nee, dank u,’ voegde ik eraan toe omdat ik besepte hoe afwijzend ik had geklonken. ‘Het lukt wel.’

We liepen verder. ‘Woont u hier in de buurt?’ vroeg ik aan de twee mannen.

‘Zo ongeveer,’ zei Rioghan. ‘Maar niet in het dorp. Als u daar aankomt, moet u naar Tomas vragen. Dat is de herbergier.’

Ik knikte en vroeg me af of vier koperstukken genoeg zouden zijn om een bed voor de nacht te betalen. Ik verwachtte dat ze zouden vragen waarom een jonge vrouw zo laat nog alleen rond liep te zwerven, maar geen van beiden zei verder iets, hoewel ze wel allebei onder het lopen af en toe een blik op me wierpen. Ik voelde dat mijn aanwezigheid ze voor een raadsel stelde, iets wat vreemder was dan het overduidelijke mysterie van mijn uiterlijk. Toen ik wegvlochtte uit Market Cross had ik eruitgezien zoals de dochter van een begaafd ambachtsman, een meisje van goede familie, betaamde: netjes en respectabel. Nu was ik uitgeput en verformfaaid, mijn kleding gekreukt en modderig. Mijn laarzen hadden de lange voettocht niet goed doorstaan. Ik was slecht voorbereid vertrokken. En van mijn kleine voorraad munten had ik alles behalve die vier koperstukken uitgegeven om tot hier te reizen. Er kwam een idee bij me op.

‘Broeder Eichri?’

‘Ja, Caitrin, dochter van Berach?’

‘Ik stel me zo voor dat u verbonden bent aan een klooster of iets soortgelijks, ergens hier in de buurt. Is er voor vrouwen ook een christelijke plaats voor scholing en afzondering?’

De monnik glimlachte. Hij had tanden als kleine grafzerken; ze maakten dat zijn gezicht er nog afgeleefder uitzag. ‘Dat is een aantal dagen rijden ver van hier, Caitrin. Wilt u toetreden tot een leven van gebed?’

Ik bloosde. ‘Daar zou ik nauwelijks voor in aanmerking komen.

Welk geloof ik vroeger ook had, er is niet veel van over. Ik dacht dat een dergelijke plek misschien een schuilplaats zou kunnen bieden... Maar het doet er niet toe.' Het was fout geweest om die vraag te stellen. Hoe minder mensen wisten over mijn kommervolle omstandigheden, hoe beter. Het was ook dom geweest om deze twee mijn echte naam te vertellen, hoe vriendelijk ze ook waren.

'Hebt u geld nodig, Caitrin?' De vraag van Rioghan was bot.

'Nee.' De voerman had me voorzichtig gemaakt. Rioghans goede manieren betekenden niet dat hij te vertrouwen was. 'Ik ben een vrouw met een ambacht,' voegde ik eraan toe. 'Ik voorzie in mijn eigen levensonderhoud.'

'Aha,' was alles wat hij zei, en dat deed me genoegen. Geen opdringerige vragen; geen gelach bij het idee dat een vrouw zelfstandig kon overleven zonder haar toevlucht te nemen tot het verkopen van haar lichaam. Voor het eerst in dagen voelde ik me bijna op mijn gemak.

We liepen in stilte verder. Ondanks mezelf staarde ik naar Rioghans karmozijnrode mantel. De stof was weelderig en glansde als zijde, en was waarschijnlijk voor een grote som geld uit een verland ingevoerd. Maar het kledingstuk was behoorlijk versleten, er zaten hier en daar bijna gaten in. Had Rioghan niemand die verstelwerk voor hem kon doen? Iemand die een dergelijk extravagant kledingstuk droeg, om nog maar te zwijgen over het goud rond zijn nek, moest vast en zeker bedienden hebben die alles voor hem deden.

Hij zag dat ik keek. 'Een teken van mijn autoriteit,' zei hij en er klonk een verschrikkelijk verdriet door in zijn stem. 'Eens was ik de eerste raadsman van een koning.'

Wat moest ik daarop zeggen zonder lastige vragen te stellen. Waarom eens en niet nu? Rioghan zag er niet erg oud uit, alleen verdrietig en ongezond en zijn bleke kleur versterkte die indruk. Connacht werd geregeerd door koningen van de Uí Conchubhair; Ruaridh was al heel lang opperkoning. In deze streken werd elke regio waarschijnlijk bestuurd door een stamhoofd. Op mijn reis naar het westen had ik omheiningen gezien van stokken met scherpe punten die om dorpen heen waren gezet. Ik had gezien hoe mensen loopgraven uitgroeven en verdedigingswallen opwierpen rond-

om de lemen vestingen van plaatselijke leiders. Als een koning zijn eerste raadsman ooit nodig had, dan was het nu wel, met de Normandische indringers die begerige blikken wierpen op dit laatste onbezoedelde deel van het land. Was Rioghan uit de gratie geraakt bij zijn heerser? Vervangen door een bekwamere man?

‘Neem me niet kwalijk dat ik staarde,’ zei ik terwijl we een zijpad insloegen dat heuvelafwaarts liep. Onder ons doemden vage vormen op uit de mist, een teken dat we eindelijk in de buurt van het gehucht Whistling Tor kwamen. ‘Het is zo’n mooie kleur rood. Ik vroeg me alleen af wat de verfstof was.’

‘Aha,’ zei Rioghan. ‘Bent u een weefster? Een spinster?’

‘Geen van beide. Maar ik ben geïnteresseerd in kleuren. Is dat het dorp?’

De twee hielden naast me halt, dus bleef ik ook staan en tuurde de mist in. Een indrukwekkende barricade omringde het eenvoudige gehucht, een verzameling van stokken met scherpe punten, ijzeren staven, oude deuren vol splinters en andere gevaarlijke brokstukken. De mist warrelde eromheen, onthulde hier een gebroken ploeg, daar een enorme, gekartelde steen die alleen door de inspanningen van minstens acht mannen naar deze plek gesleept kon zijn. Als verdedigingswerk tegen de Normandiërs zou de verschansing het waarschijnlijk niet lang uithouden, maar reizigers werden er absoluut door afgeschrikt. Overal stonden brandende toortsen op hoge palen.

‘Het lijkt erop dat de inwoners van Whistling Tor niet van bezoekers houden,’ zei ik mat. ‘Maar ik neem aan dat alles in orde is omdat ik in uw gezelschap ben.’ Achter de barricade kon ik mannen heen en weer zien lopen, maar de mist verborg de details. Met mijn twee metgezellen achter me liep ik verder de heuvel af in de richting van de barricade.

Ik was de muur tot ongeveer twaalf passen genaderd toen er iets overheen werd gegooid in mijn richting. Ik bukte me en schermde mijn hoofd af. Een fikse steen sloeg niet ver weg tegen de grond, gevolgd door verschillende kleinere stenen. Iemand riep vanachter de versperring: ‘Geen stap verder! Duivelsgebroed, maak dat je wegkomt!’

Heilige Brigid, wat was dit? Trillend tuurde ik onder mijn be-

schermende handen door. Vier of vijf mannen stonden aan de andere kant van de verschansing, hun gezichten waren lijkwit en ze hielden hun wapens in de aanslag: een hooivork, een zeis, een ijzeren staaf, een knuppel met spijkers. ‘Scheer je weg, uitschot!’ schreeuwde de een en een ander voegde eraan toe: ‘Ga terug naar waar jullie thuishoren, naar de bodem van de hel!’

Had de mist me veranderd in een monster? *Ren, Caitrin, ren!* Nee; ik moet dapper zijn. Ik schraapte mijn keel. ‘Ik ben alleen een...’ Ik aarzelde. *Een rondreizende schrijfster* mocht dan wel de waarheid zijn, maar niemand zou dat geloven. ‘Een reiziger. Onderweg om familie te bezoeken. Mijn naam is Caitrin, dochter van Berach.’ Verdorie, nu deed ik het weer, gebruikte ik weer mijn echte naam. *Beter opletten, Caitrin.* ‘Ik heb onderdak nodig voor de nacht. Ik heb geen kwaad in de zin.’ Ik wierp een blik over mijn schouder en vroeg me af waarom Rioghan en broeder Eichri geen goed woordje voor me deden, maar er was niemand. Terwijl de bewoners van Whistling Tor stenen naar me gooiden en me beledigingen toeschreeuwden, waren mijn twee metgezellen stilletjes vertrokken.

Helemaal alleen. Niemand om me te helpen, alleen ikzelf. Dat was niets nieuws; ik was helemaal alleen geweest in Market Cross, in een huis vol mensen. Moest ik wegrennen? *Waarheen? Zeg iets, Caitrin.* Dit was vast niet zo erg als het eruitzag. Het was een misverstand, dat was alles. ‘Het is de waarheid!’ riep ik. ‘Laat me als-tublieft naar binnen.’ Ik herinnerde me iets. ‘Kan ik misschien met Tomas spreken?’

De mannen van het dorp stonden dicht bij elkaar naar me te kijken. Ze zagen er tegelijkertijd krijgshaftig en doodsbang uit. Dit sloeg nergens op. Wat dachten ze dat ik was, een overvaltroep van één vrouw? Ik huiverde en trok mijn sjaal wat dichtër om me heen terwijl ze mompelend met elkaar overlegden.

‘Waar zei u dat u heen ging?’ De man met de knuppel stelde de vraag zonder me echt aan te kijken.

‘Dat zei ik niet,’ antwoordde ik. ‘Maar mijn moeders familie woont in deze streek.’ Dat was niet helemaal een leugen: mijn moeders familie had inderdaad in het verre westen van Connacht gewoond, maar van hen was niemand over, in ieder geval niet voor zover ik wist.

‘Haal Tomas,’ zei iemand. Dat betekende een adempauze waarin geen stenen werden gegooid. Ik hoorde wel veel zacht, opgewonden gepraat aan de andere kant van de barricade terwijl ik aan deze kant stond te wachten in het laatste afnemende licht. Ik vroeg me af hoeveel langer mijn benen me nog zouden dragen.

‘Wat bent u?’ Een nieuwe stem. Een andere man had zich bij de eerste groep gevoegd, een oudere man met een meer zakelijke manier van doen. ‘Gewone mensen komen niet naar Whistling Tor. Vooral niet nadat het donker is geworden.’

‘Bent u Tomas?’ vroeg ik. ‘Mijn naam is Caitrin. Ik ben al de hele dag onderweg. Ik heb alleen een plek nodig om te slapen. Ik kan betalen.’

‘Bewijs dan dat je geen kwaad in de zin hebt,’ riep iemand.

‘Hoe?’ Ik vroeg me af of ze me zouden willen fouilleren of andere vernederende dingen zouden proberen als ik door de verdedigingslinie heen was gekomen. Meisjes van goede afkomst reisden gewoonlijk niet alleen. Het zou voor iedereen duidelijk zijn dat ik in moeilijkheden zat. Na vandaag was het maar al te gemakkelijk te geloven dat mannen dat zouden opvatten als een uitnodiging.

‘Zeg een christelijk gebed.’ Dat was de man met de knuppel, zijn stem nog steeds vol angst.

Ik staarde naar hem. Waar deze dorpingen ook bang voor waren, het leek erop dat het niet de Normandiërs waren, want die waren voor het merendeel christelijk. ‘God in de hemel,’ zei ik, ‘leid me en help me op mijn reis en breng me veilig naar beschutting. Heilige Sint Patrick bescherm me. Moeder Maria bid voor mij. Amen.’

Het bleef even stil, toen liet de man met de knuppel zijn wapen zakken en de oudere man zei: ‘Laat haar binnen, jongens. Duald, zorg ervoor dat de barricade daarna weer goed afgesloten wordt. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn in deze mist. Kom op, laat haar binnen.’

‘Als je het zeker weet, Tomas.’

Verschillende tralies, planken en stukken metaal werden opzijgeschoven en ik werd toegelaten tot de veiligheid daarbinnen. ‘Deze kant op,’ zei Tomas terwijl ik bedankjes mompelde.

Samen liepen we door het dorp. De huizen hingen vol bescher-

mende dingen, van de soort die gebruikt werd door bijgelovige mensen: driehoeken van ijzeren nagels, kommen vol witte stenen onder de trappen en amuletten om het kwaad af te weren. Deuren en luiken waren stevig gesloten en veel daarvan hadden ijzeren tralies. Door het flakkerende licht van de toortsen en de dikker wordende mist hing er een nachtmerrieachtige sfeer. In het midden van het gehucht stond een groter gebouw, opgetrokken uit stevig vlechtwerk van tenen en leem en bedekt met een rieten dak dat donker was geworden door de regen.

‘De herberg van Whistling Tor,’ zei mijn metgezel. ‘Ik ben de herbergier; mijn naam is Tomas. We kunnen je een bed geven voor de nacht.’

Tranen prikten achter mijn ogen. Tot dat moment had ik het gevoel gehad dat ik in een vreemde wereld terecht was gekomen, waar alles verkeerd was. ‘Dank u,’ zei ik.

De herberg was afgesloten. Een achterdochtig kijkende vrouw opende de deur toen Tomas riep en ik werd een keuken binnengeloodst waar een warm vuur brandde in de haard. Zodra we binnen waren, sloot de vrouw de deur af met een zware grendel.

‘Mijn vrouw, Orna,’ zei Tomas. ‘Hier.’ Hij schonk een pul bier voor me in. ‘Orna, is die soep nog warm? Dit kind ziet eruit alsof ze wel een maaltijd kan gebruiken.’

De moed zonk me in de schoenen. Ik dwong mezelf te spreken. ‘Ik heb maar vier koperstukken. Ik neem aan dat dit niet genoeg is om zowel voor de soep als voor een bed te betalen. Ik kan wel zonder eten. Ik moet alleen een beetje warm worden.’

Ze keken me onderzoekend aan. Ik zag vragen opkomen, vragen die ik niet zou willen beantwoorden.

‘Dat zit wel goed, kind,’ zei Orna en ze schoof een pan op het vuur. ‘Waar ga je heen? We krijgen niet veel bezoekers hier.’

‘Ik...’ Ik aarzelde, wist geen goed antwoord te bedenken. Ik kon hun de waarheid toch niet vertellen: dat ik van huis was weggelopen met geen ander plan dan zo ver mogelijk van Cillian weg te gaan. Maar het voelde ook niet goed om te liegen. ‘Ik heb familie in deze streek,’ zei ik. ‘Nog wat verder weg.’

‘Je zult waarschijnlijk te voet verder moeten; er is hier in de buurt geen ander vervoer te krijgen,’ zei de herbergier.

‘Is Whistling Tor zo ver bij de hoofdwegen vandaan?’ vroeg ik.

‘Niet zo ver dat een voerman iemand niet snel hierheen zou kunnen brengen,’ zei Orna terwijl ze in de pan roerde. Er kwam een heerlijke geur uit, die me het water in de mond deed lopen. ‘Maar ze willen het niet. Mensen mijden ons. Niemand komt hierheen. Er ligt een vloek op deze plaats.’

‘Een vloek?’ Dit werd steeds vreemder.

‘Dat klopt,’ zei Tomas. ‘Wat daarboven op de heuvel rondwaart, vormt een dodelijk gevaar als je ’s nachts een voet buiten de barricade zet. Zelfs overdag lopen mensen als het even kan niet over het pad waarlangs jij bent gekomen.’

‘Het is een eigenaardige naam. Whistling Tor, of Fluitende Piek. U heeft het over een piek op de heuvel hier vlakbij, neem ik aan. Maar waarom fluitend?’

Tomas schonk bier in voor zichzelf en zijn vrouw en ging op een bank zitten. ‘Ooit was dit waarschijnlijk een kale heuvel, van de soort die je een piek zou kunnen noemen, maar dat moet heel lang geleden zijn. Het bos heeft alles overgroeid en zit vol geesten. Dingen die je laten verdwalen, je daarna opslokken en in brokstukjes weer uitspugen.’

‘Wat bedoelt u?’ vroeg ik, er niet van overtuigd of ik het antwoord wel wilde weten.

‘Geestverschijningen,’ zei Tomas ernstig. ‘Ze zijn overal en ze zijn niet uit te roeien. Lang geleden zijn ze opgeroepen en sindsdien teisteren ze deze plaats al bijna honderd jaar.’

‘Niemand weet precies wat het zijn,’ voegde Orna eraan toe. ‘We weten alleen dat de heuvel ervan vergeven is. Allerlei soorten, van kleintjes die in je oor fluisteren tot enorme zwoegende monsters. Hier, eet maar snel op.’ Ze zette een dampende kom soep voor me neer, met een snee grof brood ernaast. Monsters of geen monsters, ik begon er gretig aan terwijl mijn gastvrouw verder sprak. ‘Whistling Tor, of Fluitende Piek, dat klopt wel. De wind maakt een spookachtig geluid in de bomen op de heuvel. Maar Fluisterende Piek zou een betere naam zijn. Als je te ver naar boven gaat, hoor je hun zachte stemmetjes en wat die je vertellen zal niet zo prettig zijn.’

Ik vond het lastig de juiste vraag te stellen. ‘Hoe zijn die daar gekomen, die... geesten?’

‘Ze zijn opgeroepen in de tijd van mijn overgrootmoeder en zijn er sindsdien altijd geweest, samen met de vloek die met hen meekwam. Die hangt al bijna vier generaties lang als een schaduw over ons heen.’

‘Dus de barricade rond dit dorp en de bewakers zijn niet bedoeld om jullie te beschermen tegen aanvallen van de Normandiërs?’

‘Er zijn mensen die zeggen dat die rottige ijzerhemden niet zo ver naar het westen zullen komen.’ Tomas nam een grote slok van zijn bier en keek naar me terwijl ik at. ‘Zelf weet ik dat niet zo zeker. Ik heb gehoord dat sommige stamhoofden hun mannen onder de wapenen roepen, en een paar hebben krijgers van de eilanden laten komen, enorme woestelingen van de *gallóglai* met zware bijlen. Als de Normandiërs naar Whistling Tor komen, zijn we er geweest. Er is niemand om óns te beschermen; geen leider, geen krijgers, geen geld om hulp te kopen.’

‘En de opperkoning dan? En hebben jullie zelf geen stamhoofd? Kan hij jullie niet beschermen?’

‘Ach wat!’ Er klonk oprechte woede in de stem van Tomas. ‘Ruairidh Uí Conchubhair is niet geïnteresseerd in ons soort mensen. En ons een stamhoofd maakt die titel belachelijk. Hij is volstrekt niets waard. Blijft opgesloten zitten in zijn grote burcht, boven op de heuvel daar,’ hij maakte een gebaar in de richting van het bos en het pad dat ik had gebruikt om het dorp te bereiken, ‘omringd door zijn kwaadaardige wezens. Stuurt af en toe zijn knecht naar beneden voor voorraden, betaalt soms een paar armzalige koperstukken om wat werk te laten doen, maar actie ondernemen? De moeite nemen om zijn mensen te verdedigen? Ik dacht het niet. Int wel belasting in de vorm van uitstekend graan en vee, maar geeft niets terug. Heeft geen stap van de heuvel af gezet zolang ik me kan herinneren, en dat is een hele tijd.’

‘Die man is zo kromgetrokken en misvormd als een draad die scheef is getrokken op het weefgetouw,’ voegde Orna eraan toe. ‘De vloek heeft hém hard getroffen. Maar we kunnen hier beter niet over praten. Ik wil je geen nachtmerries bezorgen.’

Ik vertelde ze niet dat mijn eigen geschiedenis meer dan genoeg stof bevatte voor akelige dromen, de ene nacht na de andere. Hun bizarre verhalen waren een welkome afleiding van de problemen

die me morgen weer te wachten stonden. Want ik kon tenslotte maar betalen voor één nacht in de veiligheid van deze herberg. ‘Ik heb twee mannen ontmoet op mijn weg hierheen,’ zei ik. ‘Een ervan was een monnik. Ze hebben me begeleid naar het dorp, maar verdwenen snel toen uw vrienden met stenen begonnen te gooien.’

Het effect van deze opmerking was verbazingwekkend. Zowel Tomas als Orna maakte een teken om het kwaad af te weren en ze keken elkaar aan. ‘Een monnik, zei je?’ Tomas klonk verontrust. ‘Een mager type, grote tanden?’

‘Dat klopt. Zijn naam was broeder Eichri. Hij leek vriendelijk. Dat leken ze allebei.’

‘Makkers van Anluan, allebei,’ zei Tomas. ‘Als Duald en de anderen hen zagen, is het geen wonder dat ze met dingen gooiden.’

‘Anluan?’ Het kostte moeite om het gesprek te volgen.

‘Ons stamhoofd. Ons zogenaamde stamhoofd. Ik kan niet één goed ding over de man bedenken. Het is een ellendige, mismaakte parasiet.’

‘Meer soep?’ Na de vraag van Orna viel haar echtgenoot stil, maar de woede in zijn woorden resoneerde in de warme lucht van de keuken.

‘Als je door het bos hierheen bent gekomen,’ zei hij na een poosje, ‘is het maar goed dat je de hond niet bent tegengekomen.’

‘Ik heb geen hekel aan honden,’ zei ik behoedzaam.

Er viel een betekenisvolle stilte. ‘Dit is niet zozeer een hond maar meer een... *groot wild beest*,’ zei Orna.

‘Erg groot?’

‘Groot. Dat kun je wel zeggen. Het monster kan een volwassen ram met één beet doden. De volgende morgen is er niets anders over dan wat plukjes wol.’

Nu was het wel duidelijk dat ze me bang probeerden te maken. Als iedere nietsvermoedende reiziger die het dorp binnenkwam op zulke verhalen werd vergast, was het geen wonder dat er zo weinig bezoekers kwamen.

‘Er staat een opgemaakt bed in de achterkamer,’ zei Orna toen ze zag dat ik mijn avondmaal ophad. ‘Het is niets bijzonders, maar je zult het warm hebben.’

‘Dank u,’ zei ik met een hoogst ongemakkelijk gevoel. Het was

nieuw voor me om helemaal geen geld te hebben; nieuw om na de morgenstond geen onderdak te hebben. Nieuw om helemaal alleen te zijn. ‘Ik waardeer uw vriendelijkheid.’

‘Zit je in geldnood?’ vroeg Tomas.

Misschien bedoelde hij het goed. Maar na de voerman was ik niet bereid dat uit te proberen. ‘Een tijdelijk probleem,’ zei ik en ik hoorde zelf hoe weinig overtuigend het klonk. ‘Ik zou nu graag gaan slapen. Ik moet wel de deur op slot kunnen doen. Vooral met die dingen daarbuiten, waar u over vertelde.’ Ik geloofde geen moment in kleine wezens die in iemands oor fluisterden, of in monsterachtige honden. Maar ik had veel geleerd over het menselijke monster, en ik moest de deur op slot kunnen doen voordat ik kon slapen.

‘De koude, kruipende wezens zijn het ergste,’ zei Orna. ‘Ze zingen voor je, lokken je met hun stemmen, en het volgende ogenblik merk je dat je op een klein paadje loopt dat nergens heen leidt. Mijn eigen oom is aan hen ten prooi gevallen. Je kunt jezelf niet tegen hen wapenen. Als ze je willen pakken, dan krijgen ze je.’

Ik begon me af te vragen of dit alles soms een krankzinnige droom was die voortkwam uit uitputting en verdriet. ‘Als Whistling Tor zo bestookt wordt door deze wezens,’ zei ik, ‘vind ik het vreemd dat het dorp nog steeds bestaat. Als ik u goed begrijp, dat deze... geestverschijningen... de streek al bijna vier generaties lang teisteren, zou je toch verwachten dat de mensen al lang geleden hun boeltje hadden gepakt en weg waren gegaan.’

‘Whistling Tor verlaten?’ vroeg de herbergier vol verbazing. Het was duidelijk dat hij zoiets nooit had overwogen en zich niets kon voorstellen bij dat idee. ‘Dat zouden we niet kunnen. Whistling Tor is onze plek. Het is ons thuis.’

‘Kom, de achterkamer is hierlangs,’ zei Orna kordaat, alsof die gedachte te pijnlijk was om lang bij stil te staan. ‘Zet de grendel van de deur goed vast en doe niet open voordat het licht is.’

Ik droomde niet van kruipende geesten en honden die een schaap in één hap verslonden, maar van Market Cross en van Ita. Mijn bloedverwante probeerde me zelfs in mijn slaap te overheersen, met haar tong die me als een zweep geselde vanwege mijn tekortkomin-

gen. *Je bent niets*, zei haar droomstem opnieuw tegen me. *Je bent niemand. Je vader had je hoofd niet vol moeten stoppen met wilde ideeën en onmogelijke verlangens. Vrouwen verdienen de kost niet in een mannenberoep. Berach had je de vaardigheden van een huisvrouw moeten leren en je niet moeten opleiden om een kleine imitatie van zichzelf te worden, net alsof je een jongen was. Wees blij dat je verantwoordelijke verwanten hebt om voor je te zorgen, Caitrin. Want je hebt bepaald niet laten zien dat je jezelf kunt redden sinds je vader is gestorven. Wees dankbaar dat Cillian bereid is je zijn naam te geven...*

In de droom had ik geen stem. Ik kon niet protesteren, ik kon niet zeggen dat de gedachte om met Cillian te moeten trouwen mijn hart met doodsangst vervulde. Ik kon haar niet vertellen dat ik mijn vader zou verraden als ik mijn geliefde ambacht de rug toe zou keren. Maar in de lange nachtmerrie die was begonnen na mijn vaders dood, had ik niet éénmaal gesproken. Mijn stem was stom geworden door verdriet en door een koppige weigering te aanvaarden dat alles waar ik van hield me plotseling was afgenomen. Zelfs nu kon ik nog steeds niet echt geloven dat de stralende belofte van mijn leven in een enkel seizoen was veranderd in as.

Nu waren Ita en ik in een kleine cel met ijzeren grendels op de deur. Het was er bitter koud; ik was slechts gekleed in een hemd van kriebelende, zelfgesponnen wol. Ita scheerde mijn hoofd met een groot mes. *Je hebt niets meer te kiezen, Caitrin, jij ongehoorzaam meisje. Je moet het klooster in. Daar zul je meer dan genoeg tijd hebben om over de gevolgen van je dwaasheid na te denken.* Het grijze habijt van een non lag op de stromatras. *Bij nader inzien*, zei Ita's droomstem, *kunnen we het beter anders doen.* De vloer van de cel ging open onder mijn voeten. Ik viel, halfnaakt als ik was, en terwijl ik naar beneden tuimelde, strekte een woud van benige handen zich uit om met lange nagels langs mijn vlees te schrapen. Een gehuil vervulde de lucht, een ellendig, wanhopig geluid. Kwijlende monden omringden me, zetten hun scherpe tanden diep in mijn armen, mijn benen, de zachte delen van mijn lichaam, tot ik het warme bloed overal over me heen voelde stromen. *Je bent niets! Niets!* Een spottende, schrille lach. Verder viel ik, verder, steeds verder naar beneden en ik wist dat ik in stukken zou breken

als ik op de grond terecht kwam... *Slaap*, fluisterde iemand. *Lange slaap...*

Met bonzend hart werd ik wakker, nat van het angstzweet. Waar was ik? Het was aardedonker en ik huiverde van de kou. Een ijzige kilte kroop de kamer waarin ik lag binnen. Het leek wel een cel. Een cel... het klooster, o god, het was geen droom, het was waar... Nee, ik was in de herberg in Whistling Tor en ik had in mijn slaap de dekens op de vloer geschopt. Mijn tas en mijn schrijfkist stonden naast me, het bewijs dat ik in ieder geval mijn leven zelf in de hand had genomen en weggevlucht was uit Market Cross. Mijn ogen stonden vol tranen terwijl ik de dekens pakte. Het was in orde. Ik was veilig. De nachtmerrie was voorbij.

Die was erger geweest dan gewoonlijk, misschien dankzij de verhalen van Tomas en Orna, en ik had geen zin om weer te gaan liggen en mijn ogen dicht te doen. Bovendien was het te koud om te slapen. Een klamme kilte drong tot in mijn botten door. Ik kroop onder de dekens en overdacht de moeilijke situatie waarin ik mezelf had gebracht. Ik bezat niks, behalve mijn ambacht en mijn gezonde verstand, en zelfs dat had me de laatste tijd in de steek gelaten. Ik moest aan morgen denken. Hoe ik vervoer kon krijgen terwijl er bijna nooit iemand in Whistling Tor kwam. Hoe ik daarvoor moest betalen zonder geld. En de grote vraag, de vraag die mijn maag telkens deed samenkrimpen van angst en mijn hoofd liet bonzen als ik probeerde oplossingen te verzinnen: hoe ik mijn achtervolgers een stap voor moest blijven.

Mijn gedachten begonnen in cirkels rond te draaien. Mijn vader die bleek en stil op de vloer van de werkkamer lag. Ita's stem, altijd haar stem, die me koeioneerde, bevelen gaf, dingen regelde, te snel, veel te snel, terwijl de schok en het verdriet het me onmogelijk maakten om voor mezelf op te komen. En zodra mijn zuster weg was, de klappen. Ita was een meester in slaan en knijpen. En Cillian... Cillian had me gebrandmerkt. De kneuzingen op mijn huid – blauw, zwart en geel, als een woeste lappendeken – zouden wegtrekken. Maar er waren andere verwondingen, diep van binnen, die ik moeilijker kwijt zou raken. *Je hebt het gedaan, Caitrin*, bracht ik mezelf in herinnering. *Je bent opgestaan en weggelopen.*

De ochtend brak eindelijk aan, maar ik deed de grendel pas van

mijn deur toen ik daarbuiten mensen hoorde bewegen. Hoewel ik de gruwelverhalen van gisteravond met een korreltje zout nam, weerhield mijn droom me ervan naar buiten te gaan voordat de plaatselijke inwoners vonden dat het veilig genoeg was om dat te doen. Net op het moment dat ik de grendel openmaakte, klopte Tomas op de deur.

‘Er brandt een vuur in de haard,’ zei de herbergier. ‘Kom maar als je klaar bent. Ik heb ontbijt voor je klaargemaakt.’

‘Ik kan u niet meer betalen.’

‘Ik reken niets extra’s, kind. Je moet toch iets in je maag hebben.’

Ik kon wel huilen. Het leek zo lang geleden dat ik vriendelijke mensen om me heen had gehad. Korte tijd later zat ik aan een tafel bij het raam van de herberg en keek naar buiten terwijl ik met smaak at van een bord vol grof brood en worst.

De mist trok op. Ik kon de huizen van het gehucht zien en een stuk van de geïmproviseerde barricade. Daarachter liep de grond omhoog naar een beboste heuvel. Op de top was een stuk van een hoge stenen muur zichtbaar boven de takken van eiken en iepen. Torens staken dreigend de lucht in. Het fort zag er groot uit, indrukwekkend. Ongetwijfeld was dit de burcht waarover Tomas had verteld, waarin het mismaakte, onbekwame stamhoofd van Whistling Tor huisde. Steen: dat was ongebruikelijk. De Normandiërs gebruikten steen om te bouwen. Onze eigen stamhoofden maakten hun burchten van een vlechtwerk van leem en tenen. Deze solide vesting was strategisch gelegen hoog boven het omliggende terrein. Dit zou een uitstekende uitvalsbasis zijn voor een plaatselijke leider, en ik vroeg me af of de Normandiërs ervan wisten. Voor een dergelijke prijs zouden ze het waarschijnlijk wel aandurven om naar het westen te komen.

De hellingen onder de muur waren dichtbegroeid. Vogels vlogen af en aan. Door het verhaal van gevaarlijke wezens in het woud was het eeuwenoude fort in mijn gedachten luguber en ontoegankelijk geworden, maar de groene begroeiing verzachtte dat beeld. Toch leek het apart te staan, eenzaam op de een of andere manier; ook zonder de verhalen van gisteravond zou ik het een treurige plaats gevonden hebben.

Aan de andere kant van het raam stond Tomas met een schort

rond zijn middel te praten met iemand die ik gisteravond niet had gezien, een grote man met een vierkante kaak, messen aan zijn riem en een zware bijl op zijn rug. Hij droeg een versleten, maar goed onderhouden, lederen borstplaat over praktische wollen kleren; de dracht van een krijger. Zijn haar was eerder grijs dan blond en hing in dikke vlechten tot op zijn schouders. Terwijl hij en Tomas ergens over begonnen te redetwisten, kwam Orna naar buiten met een bundel die ze min of meer aan de voeten van de vreemdeling neersmeet. Ze keek niet naar hem en sprak geen woord, maar haastte zich terug naar binnen. Door het open raam kon ik het gesprek van de mannen volgen.

‘Is er dan in ieder geval iemand om te helpen met het vee?’ vroeg de bezoeker. ‘De jongen die je gestuurd had, hield het nog geen twee dagen uit.’

‘Ze zijn bang, Magnus. Je kunt van de mensen niet verwachten dat ze in dat huishouden vol wangedrochten blijven, om nog te zwijgen over wat er huist in de bossen eromheen. En je meester betaalt hen ook niet bepaald een fortuin voor hun werk.’

‘Je weet heel goed dat een jongen of een meisje voor dat soort werk niet meer kan verwachten dan een bed en twee fatsoenlijke maaltijden per dag, met misschien iets extra’s om mee naar huis te nemen op feestdagen. We hebben hulp nodig. Het is volstrekt veilig. Anluans volgelingen vallen niemand aan die bij hen hoort.’

‘Ik kan je niet helpen,’ zei Tomas kortaf. ‘Je kunt heer Anluan beter vertellen dat gewone mensen doodziek zijn van die wezens in het woud die hen steeds lastigvallen, en dat ze er helemaal genoeg van hebben dat het hem niet lukt iets te doen aan de rampen die deze streek hebben getroffen sinds zijn vervloekte voorvader de hel liet losbarsten in Whistling Tor.’

‘Kom op, Tomas. Je weet wel beter. Wil je niet namens mij hier en daar rondvragen? Ik red het niet zonder een jongen om een handje te helpen, en we zouden een meisje dat bijspringt in het huishouden ook goed kunnen gebruiken. En er is nog iets. Anluan heeft iemand nodig voor een speciale taak, voor de hele zomer. Iemand die Latijn kan lezen en kan schrijven. Echt schrijven, bedoel ik. *Snel en nauwkeurig*, dat is wat hij zei.’

Mijn hart begon te bonzen.